

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Dispvatio XCIV. De Ministro Sacramenti Pœnitentiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

DISPUTATIO NONAGESIMA QUARTA.

De Ministro Sacramenti Pœnitentiæ.

SECTIO PRIMA.

Quid sit Iurisdictio ad absolvendum à peccatis, & in quibus reperta.

I. Omnibus & solis Sacerdotibus datur in ordinatione potestas absolvendi.

NOTANDUM ex Concilio Tridentino sessione decima-quartâ, capite sexto, & capite nono ac decimo, Sacerdotibus omnibus, iisque solis veram dari potestatem absolvendi à peccatis, cum iis omnibus & solis in suâ consecratione dicatur: *Quorum remiseris peccata, remittuntur iis*, &c. unde sicut colligimus iis omnibus & solis remitti in Baptismo peccatum originale, quibus dicit minister Baptismi: *Ego te baptizo*, &c. ita & in præsentî.

II. Consecratio Sacerdotis duabus partialibus ordinationibus perficitur.

Notandum secundò, in consecratione Sacerdotis duo intercedere, per quæ tanquam per duas partiales ordinationes perficitur: primum est quando circa offertorium porrecto ei Calice cum vino, & patenâ cum pane dicitur: *Accipe potestatem offerendi sacrificium in Ecclesiâ pro vivis & mortuis, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti*; per quam partialem ordinationem confertur ei potestas in corpus Christi verum. Alterum est quando in fine Missæ Episcopus manus ei imponens dicit: *Accipe Spiritum Sanctum, quorum remiseris peccata remittuntur iis*, &c. per quam partialem ordinationem confertur ei potestas in corpus Christi mysticum, nempe fideles, ad eorum peccata remittenda.

III. Virum, sicut à consecratione validâ, ita ab absolutione validâ impeditur nequeat Sacerdos.

Quærimus itaque utrum sicut per primam partialem ordinationem confertur ei potestas consecrandi adeo completa, ut impeditur nullo modo possit quominus validè id præstare possit pro libito, etsi non semper faciat licitè, ita utrum per secundam tam completa conferatur potestas absolvendi, ut nihil aliud requiratur, sed validè possit absolvere pro libito, etsi non licitè.

IV. Dicendum contra Armacanum & Durandum posse impediti Sacerdotem quo minus validè absolvat.

Communis sententia Theologorum affirmat, non esse adeo completam hanc secundam potestatem, ut nullo alio accedente habeat Sacerdos ex vi suæ consecrationis præcisè potestatem absolvendi quemlibet accedentem cum dolore debito ad confessionem, quod asserbat Armacanus, & probabile putat Durandus, sed ulterius requiri jurisdictionem. Probatur ex Concilio Tridentino sessione decima-quartâ, capite septimo, ubi docet nullius momenti esse absolutionem, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam

aut subdelegatam non habet jurisdictionem; ergo apertè supponit Concilium quemvis Sacerdotem per suam ordinationem non accipere potestatem & jurisdictionem in omnes fideles; sic enim alicujus momenti, & valida esset absolutio, quantumvis ratione prohibitionis Ecclesiæ foret illicita. Canone etiam undecimo definit casuum reservationem impedire quo minus Sacerdos à reservatis verè absolvat.

Idem habet Concilium Florentinum in decreto Eugenii IV. ad Armenos, ubi dicitur minister Sacramenti Pœnitentiæ est Sacerdos habens potestatem vel ordinariam, vel ex commissione superioris, quod de potestate præcisè acceptâ ex vi ordinationis dici non potest. Similis etiam loquendi modus habetur in Lateranensi, & aliis Conciliis, ex quibus manifestè deducitur, Sacerdoti per potestatem acceptam in suâ consecratione non conferri jurisdictionem, seu, quod eodem recidit, potestatem completam jus dicendi in quemvis fidelem.

Dices: In aliis Sacramentis semper est validâ illorum collatio præcisè ex vi illius, quod in ordinatione confertur: sic quisvis Episcopus validè ordinat, & simplex Sacerdos validè Extremam-Unionem administrat cuilibet, etiam invito Parocho, licet id non præstet licitè. Sed contra: Disparitas enim inter alia Sacramenta & Pœnitentiæ est, quòd cum hoc instituat per modum iudicii essentialiter requirit subditos, hi autem non habentur nisi per assignationem ab Ecclesiâ factam: quod enim ex Christi institutione omnes Christiani non sint subditi cuilibet Sacerdoti, videtur clarum, hoc namque hierarchicum illum ordinem perverteret, quem in suâ Ecclesiâ reliquit Christus, per quem alii aliis in hoc iudicio debebant esse superiores, cum tamen ex vi ordinationis præcisè omnes sint pares.

Uterius ergo hic inquiri potest, quid aliud requiratur ad potestatem completam absolvendi, præter potestatem ordinis. Navarrus, & alii, quos sequitur Vasquez hic, quest. 93. art. 1. dub. secundo, & hunc Maratus disp. 31. de Pœnitentiâ, sect. tertiâ, ait nullam novam potestatem addi præter illam, quæ confertur in ordinatione, ac proinde totam quasi vim activam absolvendi tunc dari, licet desit applicatio materiæ, quæ fit mediata vel immediate per summum Pontificem. Suarez tamen hic, disp. 16. sect. tertiâ, num. vigesimo sexto, Coninck disp. octavâ, dub. secundo, & alii dicunt, licet in ordinatione Sacerdotis

V. Hanc eandem doctrinam tradit Concilium Florentinum.

VI. Obiicit in aliis sacramentis conferri potestatem contrarium.

VII. Quæres, quid aliud addatur ad potestatem completam.

Sacerdotis detur ei iurisdicção quædam inchoata, aiunt nihilominus, hanc compleri per aliquid integrans priorem illam potestatem per modum partialis etiam potestatis, & non nudè per applicationem materiæ.

VIII.

Hac controversia magna ex parte videtur esse de nomine.

Quæstio fortè est de nomine: meliùs tamen & congruentius loquitur secunda sententia, tum quia Concilia dicunt iurisdicçãoem esse potestatem vel ordinariam, vel delegatam, applicatio autem materiæ non potest propriè dici potestas delegata, sed est necessariò aliquid aliud, imò omnis applicatio subditorum est collatio potestatis, nam ipso facto quòd aliquis reddatur alteri subditus, alter fit superior, sicut ergo in humanis applicatio subditorum non est pura applicatio, sicut applicatio ignis, sed collatio potestatis & superioritatis, ita & in divinis, seu Sacramento Pœnitentiæ. Adde, applicationem materiæ, propriè tunc solùm fieri, quando pœnitens se subicit per confessionem Sacerdoti. Confirmatur, nam quoad alios actus iurisdicçãois, ut ferendi leges, censuras, &c. applicatio materiæ est collatio verè potestatis, quia per illam fiunt alii formaliter subditi, hic formaliter superior, ut patet in Episcopo electo & confirmato, sed nondum consecrato, ergo per applicationem hanc materiæ confertur saltem partialiter potestas iurisdicçãois in ordine ad absolvendum à peccatis.

IX.

Potestas iurisdicçãois est potestas superioris ut superioris.

Cùm ergo potestas iurisdicçãois sit potestas superioris ut superioris, confertur per applicationem subditorum, ergo hæc applicatio est vera collatio alicujus potestatis requisitæ in hoc iudicio, nempe juris utendi potestate absolvendi, hac autem potestate positâ, tota vis in recto tollendi peccata est potestas ordinis collata in consecratione Sacerdotis, in quo cùm conveniat utraque sententia, quæstio, ut dixi, magna ex parte est de nomine.

X.

Obiic. Ergo Summus Pontifex à nemine potest absolvi, cum nemo dare possit iurisdicçãoem in seipsum.

Dices: Hinc sequi Summum Pontificem à nemine posse absolvi; Pontifex enim non potest dare iurisdicçãoem in seipsum, cùm nullus sibi sit superior, ergo quisvis Sacerdos præcisè ex vi suæ ordinationis accipit iurisdicçãoem in Pontificem: ad actum absolutionis à peccatis, ergo iurisdicção non est semper potestas distincta à potestate ordinis.

XI.

Dicunt aliqui, Confessarium electum à Pontifice, accipere potestatem in ipsum inmediate à Deo.

Respondent aliqui, quando Pontifex eligit Confessarium, hunc accipere iurisdicçãoem in ipsum, non à Pontifice, sed immediatè à Christo: sicut cùm Prælati dat alicui facultatem eligendi Confessarium, Confessarius non accipit iurisdicçãoem à pœnitente, sed positâ electione pœnitentis, Prælati ei iurisdicçãoem confert, quemadmodum & Cardinales non dant Pontifici auctoritatem & iurisdicçãoem, sed positâ electione Pontificis ab ipsis factâ, accipit auctoritatem & iurisdicçãoem immediatè ab ipso Christo.

XII.

Deinde dici potest hoc in Sacramento Pœnitentiæ, ex peculiari Christi institutione contingere.

Secundò dici potest Christum, cùm instituerit Sacramentum Pœnitentiæ tanquam remedium universale pro omnibus, eo ipso voluisse, ut posset potestatem & iurisdicçãoem alteri concedere supra seipsum, cujus præceptis hac in parte obedire teneatur, seque ipsi quoad hoc reddat subditum, nec ad hoc requiritur, ut quis sibi sit superior; sic enim Respublica, ut dici solet, potest eligere Principem, & auctoritatem in ipsam Respublicam ei communicare, cui postea Principi tenetur ipsa obedire.

XIII.

Dices: qui.

Dices secundò: Quemvis Sacerdotem posse absolvere à venialibus, & à mortalibus etiam,

R. P. Compteni Theol. Scholast. Tom. II.

à quibus priùs quis per Sacramentum Pœnitentiæ fuerat absolutus, imò à mortalibus omnibus in articulo mortis, ergo ex ordinatione præcisè accipit quisvis Sacerdos aliquam iurisdicçãoem, cùm hi sint actus iurisdicçãois. Respondetur etiam in his casibus iurisdicçãoem non provenire præcisè ex ordinatione, sed ex potestate, quam Sacerdotes accipiunt ab Ecclesiâ, nam quoad venialia, cùm non sint materia necessaria confessionis, censentur Pontifices dedisse potestatem omnibus Sacerdotibus, nisi fortè nominatim excommunicatos & degradatos exceperis, ea remittendi, jam saltem ex ipsorum tacito consensu hæc iurisdicção videtur in omnes derivata, cùm sciant hanc doctrinam passim teneri, & non repugnent, quod etiam Suarez disp. vigesima sexta, num. sexto intelligendum ait de mortalibus priùs per confessionem deletis. De mortis articulo plura sectione sequente.

Quoad iurisdicçãoem ordinariam, primò refidet in Summo Pontifice, respectu totius Ecclesiæ. Secundò ordinariam habent Episcopi, quisque in suâ diocesi. Tertio Parochi in suis parochiis. Quarto Generales ordinum, Provinciales, Abbates, & Superiores locales respectu suorum subditorum. Tandem Cardinales eam habere videntur respectu suarum familiarum quoad Sacramentum Pœnitentiæ, Eucharistiæ, & Extremæ-Uctionis. Quod etiam ad Episcopos extendunt aliqui, etiam extra suam dioccesim.

Videatur Suarez disp. vigesima quinta, Henriquez libro tertio, cap. quinto, Coninck disp. octava, dubio octavo, ubi etiam tractant utrum Episcopi iurisdicçãoem habeant jure divino an humano, id est immediatè à Christo, an à Pontifice Romano. Præterea quis sit ordinarius illorum qui in duabus parochiis habent domicilia, cui confiteri possint aut debeant scholares aut milites præfidarii, qui magnâ anni parte habitant in aliqua civitate & academiâ, cùm tamen alibi habeant domicilium, quis sit Ordinarius vagorum, seu eorum, qui nullibi habent domicilium, & alia quæ ad praxim peculiariter spectant.

SECTIO SECUNDA.

De Iurisdicçãoe delegatâ.

NOTANDUM cum P. Coninck disp. octava, dubio quarto, num. vigesimo tertio, Sanchez libro tertio de Matrimonio disp. vigesima nonâ, & aliis, eos omnes posse iurisdicçãoem delegare, qui habent ordinariam, delegatus verò non potest subdelegare, ut habetur capite Cum causam de appellationibus.

Hoc tamen postremum intelligendum est, ut docent Sanchez & Coninck citati, si solùm delegetur ei certa iurisdicção, seu certum exercitium illius iurisdicçãois, ut potestas excipiendi confessiones exempli gratia; tunc enim censetur eligi ipsius industria. Si verò delegetur alicui iurisdicção quæ delegatur ipsum officium & constituitur Vicarius alterius, ut Vicarius Pastoris absentis, &c. tunc potest sibi alium ad aliqua ministeria, ad audiendas exempli gratia confessiones subdelegare: non tamen totum officium possunt alteri subdelegare, cùm illud non habeant proprium, ac proinde nec subdelegare cùm potestate ulterius subdelegandi.

vis Sacerdoti à multis peccatis potest ex vi ordinationis præcisè absolvi.

XIV. Iurisdicçãoem ordinariam ubique habet Pontifex.

XV. Vtrum Episcopi iurisdicçãoem habeant jure divino an humano.

I. Potest iurisdicçãoem alteri delegare, quisquis habet ordinariam.

II. Hoc tamen axioma juris variis habet exceptiones.

III. In articulo mortis cuius Sacrodoti in absentia proprii commissa est jurisdictio ad absolvendum.

IV. Quis confetur mortis articulo.

V. Quis confetur proprius Sacerdos.

VI. Per proprium Sacerdotem non immediatus tantum Sacerdos intelligitur, sed mediatum.

VII. Dicitur, Martinum V. & Xistum IV. dicere videri, teneri fideles suo parrocho confiteri.

Circa mortis articulum, communis est sententia Doctorum, cuius Sacerdoti concessam esse jurisdictionem ad quemvis ab omnibus peccatis & censuris in absentia proprii Sacerdotis absolvendum, idque licet Sacerdos ille excommunicatus esset, hareticus, aut degradatus; unde & secluso scandalo, aut periculo perversionis teneretur moribundus tali Sacerdoti confiteri.

Per mortis autem articulum intelligitur, non solum quando quis jacet in extremis, & est morti proximus, sed quandoque est morale aliquod mortis periculum, ut cum quis periculosam navigationem est suscepturus, aut praelium cum hoste commissurus. Hac tamen jurisdictione non datur cuius Sacerdoti iure divino; sed ex concessione Ecclesie, tum quia omnis pastoralis potestas est concessa Petro, & per ipsum aliis Pastoribus & Sacerdotibus, tum quia Concilium Tridentinum sessione decima quarta, cap. septimo docet hoc pie in Ecclesia Dei cultoditum semper fuisse, ne hac occasione aliquis periret.

Difficultas hic est inter Auctores, quis intelligatur nomine proprii Sacerdotis. Quidam Joannes a Poliano Doctor Parisiensis per proprium Sacerdotem ita intelligi volebat parochum, ut doceret neque Papam, neque Deum ipsum posse dare licentiam fidelibus confitendi religionis sine licentia Parochi. Deinde dicebat eos, qui religionis privilegiatis confessi fuerant, teneri eadem peccata iterum confiteri suo Parocho, tanquam proprio Sacerdoti. Sed hic Doctor damnatus est a Joanne XXII. extravagante *Vas electionis*, ubi dicit Pontifex, non magis teneri eos peccata illa iterum confiteri, quam si confessi ea fuissent ipsi Parocho. Praterea Benedictus XI. extravagante *Inter cunctas* hoc definit, dicens absurdum esse, quod per penitentiam dimissa peccata confiteri quis debeat, & quod liberatus debitor adhuc ad solvendum maneat obligatus. Quod intelligendum est, nisi subinde ex expresso vel tacito consensu penitentis aliud contingat, ut supra diximus in casibus reservatis.

Per proprium ergo Sacerdotem intelligitur, non immediatus solum Sacerdos, qualis est Parochus, sed etiam communis, nempe Episcopus respectu eorum qui sunt in diocesi illi subiecta, & Papa respectu totius Ecclesie, alioquin qui Episcopo aut Pontifici confiteretur in Paschate, non satisfaceret precepto Ecclesie, quod inquit P. Coninck disp. octava, dub. nono, numero sexagesimo sexto, est absurdissimum. unde sicut potest Parochus delegare suas vices simplici Sacerdoti in sua parochia, ita & potest Episcopus pro tota sua diocesi, & Pontifex pro toto orbe, sicque religionis privilegiati, qui habent hanc facultatem sibi a Pontifice concessam, possunt valide absolvere quosvis fideles sine licentia Parochi aut Episcopi, & hoc faciendo satisfaciunt precepto Concilii Lateranensis; sic enim confitentur vel proprio Sacerdoti, vel alteri cum eius facultate dum hoc faciunt cum licentia Summi Pontificis, qui est proprius Sacerdos respectu omnium fidelium.

Objici solet ex Martino V. & Xisto IV. extravagante *Dices* de Tregua & pace, ubi precipit mendicantibus, ut desistant predicare, quod parochiani non sunt obligati, saltem in Paschate, proprio Sacerdoti confiteri, quod de jure inquit teneretur parochianus, saltem in Paschate, proprio Sacerdoti confiteri. Respondetur cum Coninck num. sexagesimo septimo, & communi

solum ibi velle Pontifices teneri fideles in Paschate suis Parochis confiteri ratione Eucharistie, ut possint in Parochia sua communicare, non quod teneantur reconferri peccata semel rite per confessionem delata; hoc enim expresse definitum est a Joanne XXII. & Benedicto XI. ut vidimus, sed ea solum peccata, que ab ultima confessione commiserant, si in peccata mortalia prolapsi sint.

Addit Coninck ibidem, solum velle Pontificem teneri parochianos confiteri proprio Sacerdoti de jure seu jure communi, licet aliud ex privilegio permittatur. Deinde pacis servanda causa noluit Pontifex ut fratres publice tunc temporis concionarentur posse fideles satisfacere precepto Ecclesie, confitendo religionis privilegiatis, licet statim addat Pontifex per hoc non impediri dictos religionis quo minus secundo sua privilegia confessiones audiant, saltem modo non videtur dubium, quin fideles satisfaciunt precepto Ecclesie confitendo ejusmodi religionis, cum hoc sit confiteri proprio Sacerdoti, aut alieno de illius licentia; nec enim plus requirit Concilium Lateranense.

Cum etiam hac questio denuo moveretur a Parochis, iterum illud idem declaravit Clemens VIII. Bulla super hac re data anno 1592. vigesima secunda Decembris, ut refert Coninck citatus, num. sexagesimo sexto. Quid, si sub rati habitatione quis absolvat, dicendum sit videatur Suarez disp. 26. sect. prima, num. decimo tertio, & Sanchez lib. tertio de Matrimonio, disp. trigesima quinta, Coninck disp. octava, dub. 8. & alii: qui etiam late disputant quinam vel ex concessione juris; vel peculiari privilegio possint sibi Confessarium eligere.

SECTIO TERTIA.

De quibusdam ex parte Confessarii requisitis ad valorem Sacramenti.

QUAERES primò: Quomodo in Confessario ad confessiones audiendas necessaria sit approbatio Episcopi. Ratio dubitandi precipue delimitur ex Concilio Tridentino sess. 23. cap. decimo quinto de reformatione, ubi decernit nullum, etiam regularem posse confessiones secularium, etiam Sacerdotum audire, nisi ab Episcopis per examen, si ita vis videbitur, aut alias idoneus judicetur, & approbationem obtineat, &c. ubi cum Concilium expresse loquatur de audiendis confessionibus secularium, non requiritur per hoc decretum praevis approbatio Episcopi ad confessiones religionis aut religionum excipiendas, sed hi a Concilio suis relicti sunt statuti. Hi vero quibus beneficium aliquod confertur, cui annexa est cura animarum, non alia indigent approbatione, cum ipso facto quod ejusmodi beneficium ipsis detur, censentur idonei, & tacite approbentur: unde hi excipiuntur a Concilio loco citato.

Ad confessiones ergo audiendas ita necessaria est approbatio Episcopi, ut ea non habita nullus valide hoc Sacramentum administrare possit. haec vero approbatio non dat jurisdictionem ullam, sed solum est authenticum testimonium quo declaratur persona illa idonea, cui jurisdictione concedatur. Unde Concilium Tridentinum loco citato dicit, neminem sine hac approbatione posse

VIII. Deinde probabile videtur, solum significare Pontificem ad quod tenentur fideles jure communi.

IX. Haec religioforum potestatem absolvi non debet, ut declarat Clemens VIII.

I. Quomodo in Confessario necessaria sit approbatio Episcopi.

II. Ad Sacramentum Penitentiae valida administratio requiritur approbatio Episcopi.

posse confessiones secularium audire, quod de validâ confessionum exceptione & communiter intelligi solet, & declaravit congregatio Cardinalium.

III. *Hac approbatio fieri debet à proprio Episcopo Sacerdotis.*
 Approbatio autem hæc fieri debet ab Episcopo loci in quo habitat Sacerdos, non penitens, si sint in diversâ diœcesi, tum quia approbatio est actus jurisdictionis: deinde bis hoc declararunt Cardinales ex ore Pontificis, ut refert Suarez disp. vigesima octavâ, sect. sexta, nec ad alium spectat cognoscere mores & sufficientiam hujus Sacerdotis, quam ad proprium ipsius Episcopum. Non tamen est necesse, ut Episcopus semper per se hoc præstet, sed per alium, cui ob doctrinam, & prudentiam id munus committat.

IV. *Ante Concilium Tridentinum non tam stricta requirebatur approbatio.*
 Et hæc post Concilium Tridentinum: antea enim ex commissione Parochi potuisset quis Sacerdos confessiones audire, nec aliud à jure requirebatur ut ipsis committi posset jurisdictione. Verum est quidem religiosos mendicantes debuissent juxta Clementinam *Dudum* de sepulturis, præsentari Episcopis, non ut proprie approbarentur, sed ut immediatè ab iis jurisdictionem acciperent, suisque uti possent privilegiis, quam si negassent Episcopi, jus eam ipsis tunc concedebat. Sæculares verò Sacerdotes sine ullâ præsentatione à Pastoribus ad hoc munus assumi poterant.

V. *Sitne approbatus in uno loco approbatus ubique.*
 Quares secundò: Utrum approbatus in unâ diœcesi censetur approbatus ubique. In primis certum est, si Pastor simul cum suo parochiano in Oppidum aliquod extra diœcesim se conferat, non egere eum novâ approbatione, ut illius confessionem ibidem audiat, cum jurisdictione, ut dici solet, non definitur locis, sed personis.

VI. *Tres hæc de re sunt sententia.*
 Tres hæc in parte sunt sententiæ: Prima ait, quoties quis approbatus in unâ diœcesi transfert se ad aliam, egere novâ approbatione, ita Valquez hic, quæst. nonagesimâ tertiâ, art. tertio, dub. quarto. Secunda sententia est Suarii hic, disp. 28. sect. 7. & nonnullorum aliorum, qui dicunt non egere novâ approbatione, nisi ita transeat ad aliam diœcesim, ut mutet domicilium, seu animo ibi habitandi. Tertia demum sententia est, approbatum in unâ diœcesi non omnino egere ulteriori approbatione, ut confessiones audiat in aliâ: ita Henriquez lib. septimo de Sacramentis, cap. duodecimo, num. quarto, & alibi, qui plurimos citat, atque duos Archiepiscopos, qui interfuerant Concilio, idem sensisse, Coninek disp. 8. dub. septimo, num. 57. nisi Episcopus in suâ diœcesi prohibeat (quod inquit ille jure potest) ne in suâ diœcesi ullus Confessarius quantumvis alibi approbatus, ad confessiones audiendas assumatur, aut exponatur, nisi ab ipso Episcopo approbatus sit: idem tenet Præpositus quæstione octavâ, dub. quarto, & probabile putat Tannerus, Fagundez, & alii multi.

VII. *Approbatio duobus modis dari potest.*
 Notandum cum Coninek citato, num. quinquagesimo sexto, & aliis dupliciter posse aliquem ab Episcopo approbari, primò pro certis tantum personis & loco, ubi magna non requiritur scientia, & alia quædam ad confessiones audiendas, ut si judicetur idoneus ad pueros audiendos, non approbatur in ordine ad omnes, etiam in illâ diœcesi: imò ut notant communiter omnes, minus requiritur ad monialium confessiones audiendas, quam mercatorum, sicque approbari poterit seu judicari idoneus qui illas audiat, non qui hos.

R.P. Comptoni Theol. Schol. Tom. II.

• Alio modo judicatur quis absolutè idoneus sine restrictione ad confessiones audiendas, & de hac approbatione procedit præsens difficultas, utrum scilicet qui in uno loco est absolutè approbatus, possit ubique confessiones audire sine ulteriori approbatione.

Ut ergo rem hæc concludam, quamvis olim tertiam sententiam cum ejus Auctoribus probabilem esse existimaverim, nunc tamen ob Bullam Urbani VIII. anno 1628. apud Cardinalem de Lugo disp. 21. de Pœnitentiâ, sect. secundâ, num. vigesimo nono, eam nullo modo amplectendam censeo, nec approbationem in uno loco ad confessiones in alio excipiendas sufficere.

VIII. *Dicendum, approbationem in uno tantum loco non sufficere.*

SECTIO QUARTA.

De aliis in Confessario ad excipiendas confessiones necessariis.

QUARES tertio: Quæ bonitas & scientia requiratur in Confessario ad hoc munus rectè obendum? Quoad primam de bonitate esto ad hoc Sacramentum prout decet, & sine novo peccato administrandum requiratur sanctitas ministri, seu ut sit in gratiâ, cum sancta sanctè tractari debeant, ut in tractatu de Sacramentis in genere diximus, ad hoc tamen ut validè absolvar, nulla requiritur sanctitas in ministro, imò nec fides, sed fieri validè potest à Sacerdote etiam hæretico.

I. *De bonitate in confessario ad hoc munus requisita.*

Quoad secundam de scientiâ, certum est aliquam requiri, cum Sacerdos sit hac in re Judex, ad judicium autem ritè ferendum aliqua cognitio est necessaria. Communiter tamen, ut hoc munus sufficienter obire possit, ea scientia sufficere censetur, qua in genere distinguere mortale peccatum possit à veniali, licet in particulari ea semper non discernat, cum hoc sæpè nec docti faciant: unde licet non semper distinguat, nec distinguere possit omnes circumstantias aggravantes, non obstat; sufficit enim quòd aliquid norit, & de aliis possit dubitare, & doctos consulere. Minor tamen scientia requiritur, ut quis hominem doctum confitentem audiat, quam indoctum, ut cum Caietano docet Suarez disputat. vigesima octavâ, sect. secundâ, num. quinto contra Navarrum, cum pœnitenti accusanti se vel excusanti credere debeat Confessarius.

II. *Aliquam in confessario necessariam esse scientiâ, certum est.*

Nulla autem ignorantia facit, ut absolutio non sit valida, nisi Sacerdos sit ejusmodi ut actum moralem non cognoscat, etiam quoad illam communissimam rationem peccati, quam tamen ignorantiam putat Suárez numero decimo esse rarissimam, imò ferè impossibilem in homine ratione utente, & confessionem audire volente. Adde, si quis valdè ignoranti confiteatur, modò tamen Sacramentum sit validum, non tenèri eum peccata illa iterum confiteri, licet Sacerdos de iis judicare non potuerit; sufficit enim quòd penitens semel totum illud factum in valido Sacramento Pœnitentiæ aperuerit, ita ut etiam Confessarius illud totum audierit.

III. *Rarissimè contingit, ut absolutio ratione ignorantiam confessario non sit valida.*

In quo est differentia inter eum qui dum peccata confitetur, advertit Confessarium dormivisse, & aliqua ex iis peccatis omnino non audivisse; tunc enim Sacerdos factum omnino non audivit, sed perinde se habuit, ac si fuisset furdus. Nec dimidiatur tunc confessio, & directè solum absolvitur

IV. *Aliud est si Confessarius peccatum aliquod grave omnino non audivisset.*

absolvitur penitens ab iis peccatis quæ Confessarius distinguere potest, indirectè ab aliis ut volunt aliqui, aliàs namque, quotidie dimidiarentur confessiones, cum sæpè contingat Confessarium non distinguere omnes peccati alicujus circumstantias, & consequenter non posset licitè absolvere, cum licitè, saltem ut plurimum nequeat dimidiare confessionem.

V.
Possidè quis
hoc Sacra-
mentum mi-
nistrare cū
jurisdictione
dubiā.

Quæres quarto: Utrū ministrare quis hoc Sacramentum possit cum jurisdictione dubiā: hoc est utrū quando quis dat absolutionem secundum opinionem probabilem, sed incertam, valor illius absolutionis non majorem habeat certitudinem, quā opinio quam in re sequitur Confessarius.

VI.
Prima sen-
tentia est,
hasce con-
fessiones esse
invalidas.

P. Vasquez hic, loco supra citato ait omnes hujusmodi confessiones esse invalidas, quantumcumque bona fide fiant, si Confessarius dubiā jurisdictione Sacramentum administret.

VII.
Contraver-
sa hac ple-
niss. decla-
ratur.

Ad clariorem quaestionis intelligentiam notandum, difficultatem præsentem in eo præcipuè sitam esse, an si quis dubitans utrū habeat jurisdictionem sibi à superiore delegatam necne, aut probabiliter putans se eam habere, cum re verà non habeat, validè absolvat: & difficultas inde augetur, quantumcumque enim quis probabiliter putet se habere potestatem ordinis, & esse Sacerdotem, cum re verà non sit, nec absolvit unquam validè nec consecrat.

VIII.
Probabilius
est, Sacerdo-
tem cum ju-
isdictione
dubiā absol-
ventem,
validè ab-
solvere.

Mihi hac in parte probabilius videtur, quod docet Suarez disput. vigesima-sexta, sect. sexta, num. septimo & octavo, nempe in hoc casu validè semper Sacerdotem illum absolvere; esto enim contingere subinde possit, ut à superiore verè concessam jurisdictionem non habeat, quantumvis probabiliter eam se habere existimet, Ecclesia tamen in iis casibus defectum illum supplet, eique concedit jurisdictionem. Unde ut docet Suarez ibidem, si quis publicè putetur Parochus, & habere jurisdictionem, cum tamen re verà eam non habeat, quia simoniacè obtinuit beneficium, adhuc tamen omnes confessiones illi factæ sunt validæ, etenim ne magna confusio sequatur, & alia

incommoda, dat ei ex tacita concessione jurisdictionem Ecclesia.

Probatur hoc ex lege Barbarius ff. de officio Prætoris, ubi cum quidam Barbarius servus in Prætoris fuisset evesctus, qui tamen verè auctoritatem Prætoris non habuit ob occultam servitutem, omnia tamen ejus acta rata habebantur, quòd Jus civile receptum est in Ecclesià capite *Infamis*, ad gravissimam incommoda, quæ alioqui sequerentur, evitanda. Ut ergo validè quis in his casibus absolvat sufficit titulus coloratus conjunctus cum communi errore populi. Imo Lessius & Henriquez aiunt, ubi datur opinio probabilis de valore absolutionis, licet non sit titulus coloratus, adhuc Ecclesiam supplere; hic enim, inquit, eadem est ratio, nempe ut vitentur tot incommoda, & perturbatio in republica.

IX.
Hæc ostendit
ex lege
Barbarius
ff. de officio
Prætoris.

Secundò cum eodem Suarez, & aliis dico, multo certius hujusmodi absolutiones esse validas, si is qui confitetur, simul confiteatur aliqua venialia cum mortalibus; tunc enim confessio omnis bonâ fide facta erit certissimè valida, cum omnis Sacerdos jurisdictionem habeat in venialia, & consequenter in aliqua peccata, quæ tunc penitens confitetur, sicque per accidens remittentur reliqua: sicut si quis bona fide cum peccatis non reservatis confiteretur aliquid reservatum, remitteretur indirectè non minùs quàm si sola non reservata confiteretur, oblitus reservati, aut sola venialia oblitus mortalis; tunc enim secundum omnes esset valida absolutio.

X.
Multo cer-
tius est,
penitentem
in hoc casu
absolvi, si
una cum
mortalibus
confiteatur
aliqua ve-
nialia.

Addit Suarez numero nono, etiam si minister malâ fide absolvat, adhuc absolutionem esse validam, si aliqua peccata penitens confiteatur in quæ habeat Sacerdos ille jurisdictionem, licet adjungat, probabiliter hoc negari posse, & dici sicut confessionem ita absolutionem requiri formaliter integram, ut validum conficiatur Sacramentum. Videatur Lessius libro secundo de Justitiâ, capite vigesimo nono, dubitatione octavâ, Henriquez libro quinto, capite decimo-quarto, Coninck disputatione octavâ, dubio sexto de licito usu jurisdictionis dubiæ, & alii.

XI.
Quid si Sa-
cerdos in
predicte ca-
su malâ fide
absolvat.

